

Zohar Shavuot

The Torah or the Jewish laws do not mention an all-night study on the night of Shavuot. The custom came from the study of the Zohar section below. It was spread among Sefaradic communities and other Chassidim groups mostly after the Holy Ari explained the great benefits.

This Zohar section is from Emor. Reading it connects us to the roots of this custom and links us with all those who follow the all night study.

Hebrew

166. בא ראה, כל אדם שאינו מונה חשבון זה, אותן שבע שבתות תמימות, לזכות לטהרה הזו, לא נקרא טהור, ואינו בכלל של טהור, ואינו כדאי להיות לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור ליום הזה והחשבון לא נאבד ממנו, כשמגיע ללילה הזה צריך לו לעסק בתורה, ולהתחבר עמה, ולשמר טהרה עליונה שמגיעה עליו באותו הלילה, ונטהר:.

167. ולמדנו, שהתורה שצריך לו לעסק בלילה הזה - תורה שבעל פה, כדי שיטהרו (שיתדבק) כאחד ממעין הנחל העמק. אחר כך ביום הזה תבא תורה שבכתב, ויתחבר (בהם) עמה, וימצאו כאחד בזווג אחד למעלה. אז מכריזים עליו ואומרים: (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה וגו':.

168. ועל כן חסידים הראשונים לא היו יושנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה ואומרים: נביא את הירשה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. ואותו הלילה מתעטרת כנסת ישראל עליהם, וקאה להזדוג עם המלך, ושניהם מתעטרים על ראשם של אותם שזוכים לזה:.

169. רבי שמעון כף אמר, בשעה שמתכנסים החברים בלילה הזה אליו,

Aramaic

166. תא זוזי, כל בר נש דלא מני זוזי שבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכיותא דא. לא אקרי טהור, וכלאו בכללא דטהור הוא. וכלאו הוא כדאי למהוי ליה זולקא באורייתא, ובמאן דמטי טהור להאי יומא, וזוזי שבנא לא אתאביד מגיה, כד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולאתוזברא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדכי: דף צ"ז ע"א:

167. ואוליפנא, (דף צ"ז ע"א) דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא, אורייתא דבעל פה, בגין דיתדכון (ס"א דיתדבק) כוזדא, מבבוועא דזוזלא עמיקא. לבתר, בהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, ויתוזבר (ס"א בהו) בה, וישתכוזון כוזדא בזווגא זוד לעילא. כדין מכריזי עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה וגו':.

168. ועל דא, וזידי קדמאי לא הוו זיימי בהאי ליליא, והוו לעאן באורייתא, ואמרי, גיתי לאזוסנא ירותא קדישא, כן, ולבנן, בתרין עלמין. וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עליהו, ואתייא לאזדווגא ביה במלכא, ותרזייהו מתעטרי על רישיהו, דאינון דזכאן להכי:.

169. רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתכנסיי זוברייא בהאי ליליא לגביה, גיתי לתקנא תכשיטי

כִּלְהָ, בְּגִין דְּתַשְׁתַּכּוּז לְמוֹזֵר בְּתַכְשִׁיטָהָ, וְתַקוּנָהָ, לְגַבֵּי מַלְכָּא כְּדָקָא יְאוּת. וְכַפָּא זְוּלְקִיהוּן דְּזוּבְרִיָּא, כִּד יִתְבַּע מַלְכָּא לְמִטְרוּנִיתָא, מֵאֵן תַּקִּין תַּכְשִׁיטָהָ, וְאִנְהִיר עֵטְרָהָ, וְשׁוּי תַקוּנָהָ. וְלִית לָהּ בְּעַלְמָא, מֵאֵן דִּידַע לְתַקְנָא תַכְשִׁיטִי כִּלְהָ, אֶלָּא זְוּבְרִיָּא, וְכַפָּא זְוּלְקִיהוּן בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְאַתִּי.

170. תָּא זְוּי, זְוּבְרִיָּא מִתַּקְנֵי בְּהַאי לִילְיָא תַכְשִׁיטָהָ לְכִלְהָ, וּמַעֲטְרִי לָהּ בְּעֵטְרָהָ, לְגַבֵּי מַלְכָּא. וּמֵאֵן מִתַּקִּין לִיהָ לְמַלְכָּא, בְּהַאי לִילְיָא, לְאַשְׁתַּכּוּזָא בְּהָ בְּכִלְהָ, לְאַזְדוּוּגָא בְּהָ בְּמִטְרוּנִיתָא. נְהָרָא קְדִישָׁא עֲמִיקָא דְכָל נְהָרִין, אִימָא עֲלָאָה. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, שִׁיר הַשִּׁירִים ג (עֲאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה וְגו'). לְבַתֵּר דְּאַתְקִינַת לִיהָ לְמַלְכָּא, וְאַעֲטַרְתָּ לִיהָ, אֲתִיבַת לְדְכַפָּאָה לָהּ לְמִטְרוּנִיתָא, וְלֵאֲנִינֵן דְּמִשְׁתַּכּוּזֵי גַבְהָ: דָּף ע"ז ע"ב.

171. לְמַלְכָּא דְהוּהָ לִיהָ בְּרַי יְזוּדְאִי, אֲתָא לְזוּוּגָא לִיהָ בְּמִטְרוּנִיתָא עֲלָאָה, מֵאִי עַבְדַּת אֲמִיָּה כָּל הָהוּא לִילְיָא, עֲאֻלַּת לְבִי גְנִיזָהָ, אֲפִיקַת עֵטְרָא עֲלָאָה, בְּשִׁבְעִין (דָּף ע"ז ע"ב) אֲבָנֵי יָקָר סוּזְרָנָא, וְאַעֲטַרְתָּ לִיהָ. אֲפִיקַת לְבוּשֵׁין דְּמִילַת וְאַלְבִּישַׁת לִיהָ, וְאַתְקַנַּת לִיהָ בְּתַקוּנֵי דְּמַלְכִּין.

172. לְבַתֵּר עֲאֻלַּת לְבִי כִּלְהָ, זְוּמַאת עוֹלִימְתָהָ, דְּקָא מִתַּקְנֵי עֵטְרָהָ, וְלְבוּשָׁהָ, וְתַכְשִׁיטָהָ, לְתַקְנָא לָהּ. אֲמַרָה לֹוֹן, הָא אֲתַקִּינַת בִּי טְבִילָה, אֲתַר דְּמִיּוּן גַּבְעִין, וְכָל רִיזוּן וּבּוֹסְמִין סוּזְרֵי אִינֵן מִיּוּן, לְדְכַפָּאָה לְכַלְתִּי, לִיתִי כַלְתִּי, מִטְרוּנִיתָא דְּבָרִי, וְעוֹלִימְתָהָ, וְיִתְדְּכוּן בְּהָהוּא אֲתַר דְּאַתְקִינַת בְּהָהוּא בִּי טְבִילָה, דְּמִיּוּן גַּבְעִין דְּעַמִּי. לְבַתֵּר תַּקִּינוּ לָהּ בְּתַכְשִׁיטָהָ, אֶלְבִּישׁוּ לָהּ לְבוּשָׁהָ, אֲעֵטְרוּ לָהּ בְּעֵטְרָהָ. לְמוֹזֵר

170. בָּא לְתַקֵּן אֶת תַּכְשִׁיטֵי הַפְּלָה, כְּדִי שְׁתַּמְצָא לְמַחֵר בְּתַכְשִׁיטֵיהָ וּבְתַקוּנֵיהָ אֶל הַמֶּלֶךְ פְּרָאוּי. אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם שֶׁל הַחֲבָרִים כְּשִׁיבְקֵשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת הַגְּבִירָה, מִי תַקֵּן תַּכְשִׁיטֵיהָ וְהֵאִיר אֶת הָעֵטֶרֶת שֶׁלָּהּ וְשָׂם אֶת תַּקוּנֵיהָ. וְאִין לָהּ בְּעוֹלָם מִי שִׂידַע לְתַקֵּן אֶת תַּכְשִׁיטֵי הַפְּלָה, אֶלָּא הַחֲבָרִים. אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא:.

170. בָּא רָאָה, הַחֲבָרִים מִתַּקְנִים בְּלִילְיָה הַזֶּה אֶת הַתַּכְשִׁיטִים לְפָלָה, וּמַעֲטְרִים אוֹתָהּ בְּעֵטֶרָה שֶׁלָּהּ אֶל הַמֶּלֶךְ. וּמִי מִתַּקִּין לְמֶלֶךְ בְּלִילְיָה הַזֶּה לְהַמְצֵא עִם הַפְּלָה, לְהַזְדוּג עִם הַגְּבִירָה? הַנְּהַר הַקָּדוֹשׁ הַעֲמֵק שֶׁל כָּל הַנְּהָרוֹת, הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שִׁיר ג) צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה וְגו'. אַחַר שֶׁהִתְקִינָה אֶת הַמֶּלֶךְ וְעֵטְרָה אוֹתוֹ, הִיא בָּאָה לְטַהֵר אֶת הַגְּבִירָה וְאֵת אוֹתָם שֶׁנִּמְצְאִים עִמָּה:.

171. לְמַלְכָּא דְהוּהָ לִיהָ בְּרַי יְזוּדְאִי, אֲתָא לְזוּוּגָא לִיהָ בְּמִטְרוּנִיתָא עֲלָאָה, מֵאִי עַבְדַּת אֲמִיָּה כָּל הָהוּא לִילְיָא, עֲאֻלַּת לְבִי גְנִיזָהָ, אֲפִיקַת עֵטְרָא עֲלָאָה, בְּשִׁבְעִין (דָּף ע"ז ע"ב) אֲבָנֵי יָקָר סוּזְרָנָא, וְאַעֲטַרְתָּ לִיהָ. אֲפִיקַת לְבוּשֵׁין דְּמִילַת וְאַלְבִּישַׁת לִיהָ, וְאַתְקַנַּת לִיהָ בְּתַקוּנֵי דְּמַלְכִּין.

172. לְבַתֵּר עֲאֻלַּת לְבִי כִּלְהָ, זְוּמַאת עוֹלִימְתָהָ, דְּקָא מִתַּקְנֵי עֵטְרָהָ, וְלְבוּשָׁהָ, וְתַכְשִׁיטָהָ, לְתַקְנָא לָהּ. אֲמַרָה לֹוֹן, הָא אֲתַקִּינַת בִּי טְבִילָה, אֲתַר דְּמִיּוּן גַּבְעִין, וְכָל רִיזוּן וּבּוֹסְמִין סוּזְרֵי אִינֵן מִיּוּן, לְדְכַפָּאָה לְכַלְתִּי, לִיתִי כַלְתִּי, מִטְרוּנִיתָא דְּבָרִי, וְעוֹלִימְתָהָ, וְיִתְדְּכוּן בְּהָהוּא אֲתַר דְּאַתְקִינַת בְּהָהוּא בִּי טְבִילָה, דְּמִיּוּן גַּבְעִין דְּעַמִּי. לְבַתֵּר תַּקִּינוּ לָהּ בְּתַכְשִׁיטָהָ, אֶלְבִּישׁוּ לָהּ לְבוּשָׁהָ, אֲעֵטְרוּ לָהּ בְּעֵטְרָהָ. לְמוֹזֵר

את לבושיה, עטרו אותה בעטרה שלה.
למחר פשיכא בני להזדוג עם הגבירה,
יתקן היכל לכלם, וימצא את מדורו
עמכם כאחד:.

173. כף המלך הקדוש והגבירה
והחברים כמו זה, והאם העליונה
שמתקנת את הכל. נמצא שהמלך
העליון והגבירה והחברים, מדורם
כאחד, ואין נפרדים לעולמים. זהו
שכתוב, ה' מי יגור באהלך וגו', הולך
תמים ופעל צדק. מי הוא פעל צדק?
אלא אלו שמתקנים את הגבירה עם
תכשיטיה, בלבושיה, ובעטרה שלה.
וכל אחד נקרא פועל צדק. אמר רבי
חייא, אלמלא לא זכיתי בעולם אלא
לשמע את הדברים הללו - די לי. אשרי
חלקם של אותם שמשתדלים בתורה
ויודעים את דרכי המלך הקדוש,
שרצונם בתורה, עליהם כתוב (תהלים
צא) כי בי חשק ואפלטתה. וכתוב
אחלצהו ואכבדהו:.

כד ייתי ברי לאנדווגא במטרוניתא, יתקין היכלא
לכלהו, וישתכוז מדוריה בכו כוזא:.

173. כף מלכא קדישא ומטרוניתא, וזברינא, כהאי
גווגא. ואימא עלאה דמתקנת כלא. אשתכוז
דמלכא עלאה, ומטרוניתא, וזברינא, מדוריהון
כוזא, וכל מתפרשין לעלמין. הדא הוא דכתיב,
(תהלים טו) יי' מי יגור באהלך וגו', הולך תמים
ופועל צדק. מאן הוא פועל צדק. אלא, אלן אינון
דמתקני למטרוניתא בתכשיטה, בלבושיה,
בעטרה. וכל זוד, פועל צדק אקרי. אמר רבי
זוויא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למשמע
מלן אלן דיי. זכאה זוזלקיהון דאינון דמשתדלי
באורייתא, וידעין אורזוי דמלכא קדישא, דרעותא
דלהון באורייתא, עליהו כתיב (תהלים צא) כי בי
זשק ואפלטתה. וכתיב אזולצהו ואכבדהו:.